

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 2 maart 2011 in zaak nr. 11/6097 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 februari 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de minister dat de rechtbank, onder verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling, ten onrechte heeft overwogen dat de controle die blijkens het proces-verbaal van 10 februari 2011 met gebruikmaking van de in artikel 51, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in de internationale trein, komend uit de richting België, is uitgevoerd, hetzelfde effect kan hebben als een grenscontrole en dat artikel 51, eerste lid, niet voldoet aan de door het Hof van Justitie van de Europese Unie bij arrest van 22 juni 2010, zaken C-188/10 en C-189/10, Melki en Abdeli (hierna: het arrest; www.curia.europa.eu), verlangde waarborgen, zodat de vreemdeling onrechtmatig staande is gehouden.

De minister betoogt daartoe, samengevat weergegeven, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de bevoegdheid van artikel 51, eerste lid, waarvan in dit geval gebruik is gemaakt, duidelijk moet worden onderscheiden van die van artikel 50, eerste lid, tweede deel, van de Vw 2000. Laatstgenoemde bevoegdheid ziet op het verrichten van controles na grenspassage, terwijl het bij artikel 51 om het verrichten van onderzoek op een specifiek vervoermiddel gaat, waar ook in Nederland. De minister heeft er voorts op gewezen dat in artikel 51, eerste lid, dezelfde terminologie is gebruikt als in het niet door de jurisprudentie aangetaste deel van artikel 50, eerste lid. Dat deel van artikel 50 ziet op de bevoegdheid om personen staande te houden en te controleren op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren. Voorts blijkt uit de Memorie van Toelichting bij de Vw 2000 dat artikel 51 een aanvulling vormt op artikel 50, eerste lid. Bij onderzoek op vervoermiddelen als bedoeld in artikel 51, eerste lid, speelt grensoverschrijding geen rol, nu deze bepaling daarover niet rept. De bevoegdheid van artikel 51, eerste lid, kan hierom geen verband houden met de bevoegdheid van artikel 50, eerste lid, om controles na grenspassage te houden. Voorts kent artikel 51, anders dan artikel 50, eerste lid, tweede deel, een wettelijk criterium dat bewerkstelligt dat geen stelselmatige

controles kunnen plaatsvinden.

De minister heeft tenslotte aangevoerd dat uit het uitvoerige proces-verbaal van 9 februari 2011 blijkt dat in 2010 in veel internationale treinen regelmatig vreemdelingen zijn aangetroffen die niet rechtmatig in Nederland verbleven, en op onrechtmatige wijze (zonder geldige reis-/identiteitspapieren) reisden of gesignaleerd stonden. De processen-verbaal die zich in het procesdossier bevinden leveren naar het oordeel van de minister, in onderlinge samenhang bezien, een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van illegaal verblijf op ten aanzien van alle treinreizigers, onder wie de vreemdeling. Nu er gericht onderzoek is gepleegd op het vervoermiddel, zijnde de internationale trein, en de grensoverschrijding hierbij geen enkele rol heeft gespeeld, vermag de minister niet in te zien dat de bevoegdheid op grond van artikel 51, eerste lid, ontoereikend zou zijn.

2.1.1. Ingevolge artikel 67, tweede lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), voor zover thans van belang, zorgt de Unie ervoor dat aan de binnengrenzen geen personencontroles worden verricht en ontwikkelt zij een gemeenschappelijk beleid op het gebied van asiel, immigratie en controle aan de buitengrenzen, dat gebaseerd is op solidariteit tussen de lidstaten en dat billijk is ten aanzien van de onderdanen van derde landen.

Ingevolge artikel 77, eerste lid, aanhef en onder a, ontwikkelt de Unie een beleid dat tot doel heeft het voorkomen dat personen, ongeacht hun nationaliteit, bij het overschrijden van de binnengrenzen aan enige controle worden onderworpen.

Ingevolge artikel 2, aanhef en onder 9 tot en met 11, van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodes) wordt verstaan onder:

- (9) "grenstoezicht": de overeenkomstig en voor het doel van deze verordening aan een grens uitgevoerde activiteit die uitsluitend wegens de voorgenomen of daadwerkelijke grensoverschrijding en dus niet om andere redenen wordt verricht, en die bestaat in controle en bewaking van de grens;
- (10) "grenscontroles": de controles die aan de grensdoorlaatposten worden verricht om na te gaan of de betrokken personen, hun vervoermiddelen en de voorwerpen in hun bezit het grondgebied van de lidstaten mogen binnenkomen dan wel verlaten;
- (11) "grensbewaking": de bewaking van de grenzen buiten de grensdoorlaatposten en de bewaking van de grensdoorlaatposten buiten de vastgestelde openingstijden om te voorkomen dat personen zich aan de grenscontroles onttrekken.

Ingevolge artikel 20 kunnen de binnengrenzen op iedere plaats worden overschreden zonder dat personen, ongeacht hun nationaliteit, worden gecontroleerd.

Ingevolge artikel 21 doet de afschaffing van het toezicht aan de binnengrenzen geen afbreuk aan:

- a) de uitoefening van de politiebevoegdheid door de bevoegde instanties van de lidstaten overeenkomstig de nationale wetgeving, voor zover de

uitoefening van die bevoegdheid niet hetzelfde effect heeft als grenscontroles; dit geldt ook in de grensgebieden. Voor de toepassing van de eerste zin kan met name niet worden gesteld dat de uitoefening van de politiebevoegdheid hetzelfde effect heeft als de uitoefening van grenscontroles wanneer politieke maatregelen:

- i) niet grenstoezicht tot doel hebben;
 - ii) gebaseerd zijn op algemene politie-informatie en -ervaring met betrekking tot mogelijke bedreigingen van de openbare veiligheid en met name bedoeld zijn ter bestrijding van grensoverschrijdende criminaliteit;
 - iii) worden gepland en uitgevoerd op een manier die duidelijk verschilt van de systematische controles van personen aan de buitengrenzen;
 - iv) op basis van controles ter plaatse worden uitgevoerd;
- b) de uitoefening van veiligheidscontroles bij personen door de overeenkomstig de wetgeving van elke lidstaat bevoegde instanties, de verantwoordelijke instanties in de havens of luchthavens of de vervoersondernemingen, voor zover deze controles ook worden verricht bij personen die binnen de lidstaat reizen;
 - c) de mogelijkheid voor de lidstaten om personen wettelijk te verplichten in het bezit te zijn van bepaalde titels of documenten en deze bij zich te dragen;
 - d) de verplichting van de onderdanen van derde landen om hun aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat te melden overeenkomstig artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder naar aanleiding van het arrest van het Hof heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 28 december 2010 in zaak nr. 201010789/1/V3, www.raadvanstate.nl, ter zake van controles op grond van artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 in het kader van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen, hierna: MTV-controles) zijn controles, die in de nabijheid van de binnengrenzen worden gehouden en die, hoewel zij niet het grenstoezicht ten doel hebben, het effect van een grenscontrole kunnen hebben, in strijd met de Schengengrenscodes. In voormelde uitspraak heeft de Afdeling voorts overwogen dat uit punt 74 van het arrest volgt dat het noodzakelijke kader om te waarborgen dat de uitoefening van voormelde controles niet hetzelfde effect als een grenscontrole kan hebben in een wettelijk voorschrift moet zijn vastgelegd, waarin onder meer de intensiteit en de frequentie van de onderzoeken nader worden gereguleerd.

2.1.3. Het aan de staandehouding van de vreemdeling voorafgegane onderzoek is uitgevoerd krachtens artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000. Ingevolge die bepaling, voor zover thans van belang, zijn de ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen indien zij op grond van feiten en omstandigheden, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden hebben dat met een vervoermiddel personen worden vervoerd met betrekking tot wie zij een toezichthoudende taak hebben, bevoegd het vervoermiddel te onderzoeken.

Volgens paragraaf A3/4 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: de Vc 2000, voor zover thans van belang, is artikel 51 van de Vw 2000 te beschouwen als een aanvulling op artikel 50 van de Vw 2000. Dit betekent

dat indien in het staande gehouden vervoermiddel een vreemdeling wordt aangetroffen van wie redelijkerwijs kan worden vermoed dat hij illegaal in Nederland verblijft, deze vreemdeling kan worden onderworpen aan de dwangmiddelen bedoeld in artikel 50, tweede tot en met vijfde lid, van de Vw 2000. Het is echter, aldus het beleid, niet noodzakelijk dat de ambtenaar een redelijk vermoeden moet hebben dat de te controleren persoon illegaal in Nederland verblijft, omdat de toezichhoudende taak zich daartoe niet beperkt.

Voorts is in deze paragraaf, voor wat betreft het gebruik maken van de bevoegdheid tot onderzoek van vervoermiddelen in het kader van het operationeel toezicht ter bestrijding van illegale immigratie, verwezen naar onderdeel A3/2.4 van de Vc 2000, waarin specifieke regels zijn opgenomen voor het uitvoeren van MTV-controles op personen na grensoverschrijding.

2.1.4. Uit het proces-verbaal van onderzoek ex artikel 51 Vw 2000/ overbrenging/ophouding van 23 februari 2011 blijkt dat op 21 februari 2011 in de internationale trein, rijdende over het traject Antwerpen-Roosendaal met het treinnummer 9253, een onderzoek op grond van artikel 51 van de Vw 2000 heeft plaatsgevonden. Voorts blijkt daaruit dat het onderzoek is gehouden naar aanleiding van een proces-verbaal van bevindingen van de KMar, Brigade Informatie Knooppunt, brigade Scheldestromen (PV nr. 11-010225) van 9 februari 2011, en een analyserapport van de Mobiel Toezicht Veiligheidskamer te Zwolle, opgesteld op basis van informatie en opgedane ervaringen betreffende het vervoer van (illegale) vreemdelingen naar een plaats in Nederland.

2.1.5. Met betrekking tot de door de minister aangevoerde omstandigheid dat de bevoegdheid van artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000 is gericht op vervoermiddelen en niet op personen, wordt overwogen dat hieraan voor de vraag of het onderzoek in overeenstemming is met de eisen die in het arrest van het Hof zijn gesteld, geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend. Bij de toepassing van artikel 51, eerste lid, dient evenals bij artikel 50, eerste lid, in aanmerking te worden genomen dat de onderzoeksbevoegdheid is verleend met het oog op het uitoefenen van vreemdelingentoezicht. Zo kunnen, indien wordt besloten om een vervoermiddel voor onderzoek stil te houden, alle inzittenden aan een identiteitscontrole worden onderworpen. Artikel 51, eerste lid, ziet voorts op een ruime kring van personen, nu de daarin verleende onderzoeksbevoegdheid zich kan uitstrekken tot vervoermiddelen ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat daarmee vreemdelingen worden vervoerd en de bevoegdheid niet uitdrukkelijk is beperkt tot het vervoer van uitsluitend illegale vreemdelingen. Het onderzoek van artikel 51, eerste lid, kan bovendien worden uitgevoerd in de nabijheid van een binnengrens, zoals het geval is geweest in de onderhavige zaak. Gelet op deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat er voldoende aanwijzingen zijn dat ook bij een onderzoek krachtens artikel 51, eerste lid, het effect van een grenscontrole zal kunnen optreden. Het standpunt van de minister dat voor het instellen van een dergelijk onderzoek moet zijn voldaan aan het in die bepaling genoemde redelijk vermoeden, en hieraan in het onderhavige geval is voldaan, waarbij het onderzoek is uitgevoerd aan de hand van op basis van

algemene ervaringsgegevens vastgestelde indicatoren, doet aan vorenstaand oordeel niet af, omdat het redelijk vermoeden, zoals hiervoor overwogen, betrekking heeft op een ruime kring van personen.

Vastgesteld wordt voorts dat artikel 51 van de Vw 2000 geen voorschriften bevat die kunnen verzekeren dat het onderzoek bedoeld in het eerste lid niet het effect van een grenscontrole kan hebben, zoals vereist in het arrest van het Hof. De Afdeling voegt hieraan toe dat hetgeen omtrent de toepassing van artikel 51 in de Vc 2000 is vermeld evenmin als een door het Hof verlangde waarborg kan worden aangemerkt, reeds omdat de circulaire geen wettelijk voorschrift betreft. Aan de vraag of in het onderhavige geval een redelijk vermoeden als bedoeld in artikel 51, eerste lid, mocht worden aangenomen, wordt niet toegekomen. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staandehouding van de vreemdeling onrechtmatig is geweest.

Grief 1 faalt.

2.2. In grief 2 klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu de minister geen belangen heeft gesteld op grond waarvan de onrechtmatigheid van de staandehouding geen gevolgen heeft voor de rechtmatigheid van de bewaring, de maatregel van bewaring in redelijkheid niet rechtmatig is te achten.

Daartoe betoogt de minister dat de rechtbank heeft miskend dat uit het procesdossier, bijvoorbeeld uit het proces-verbaal van gehoor bij inbewaringstelling van 22 februari 2011, blijkt dat de vreemdeling wist dat hij niet legaal in Nederland verbleef en dat hij desondanks naar Nederland terugkeerde. Tevens blijkt uit de ter zitting van de rechtbank overgelegde pleitnotitie dat de minister veel waarde hecht aan een efficiënt en doelmatig vreemdelingentoezicht.

2.2.1. De rechtbank heeft, in lijn met vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 30 december 2005 in zaak nr. 200409979/1; JV 2005/81), terecht overwogen dat de onrechtmatigheid van de staandehouding de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig maakt, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. De minister heeft geen belangen gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de onrechtmatigheid van de staandehouding van de vreemdeling geen gevolgen heeft voor de rechtmatigheid van de bewaring. De omstandigheden die de minister ten grondslag heeft gelegd aan het met de inbewaringstelling gemoeide belang van de openbare orde, geven daar evenmin blijk van. Gelet hierop en de belangen ter bescherming waarvan het betrokken voorschrift strekt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de maatregel van bewaring bij afweging van de daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten.

Grief 2 faalt evenzeer.

2.3. Grief 3 mist zelfstandige betekenis.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. H.G. Sevenster en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R.C.S. Bakker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

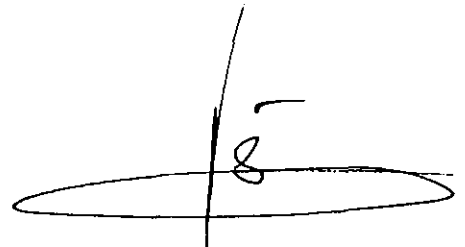
w.g. Bakker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2011

393.

Verzonden: 25 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

0575543301

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 11/6097 VRONTN

Uitspraak in het geding tussen de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op
van Chinese nationaliteit,
verblijvende in DTC Rotterdam,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. R.W. Koevoets, advocaat te Rotterdam,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
verweerder,
gemachtigde: D.A. Riezebos, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 februari 2011 is eiser in vreemdelingenbewaring gesteld.

Eiser heeft daartegen bij brief van 22 februari 2011 beroep ingesteld. Het beroep strekt tevens tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 2 maart 2011. Eiser is daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) dient de rechtbank te beoordelen of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/6097 VRONTN

2

2.2 Namens eiser is aangevoerd dat eiser onrechtmatig is staande gehouden, omdat de controle in de internationale trein, gelet op de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van state (hierna: Afdeling) van 28 december 2010 (LJN: BP0427) en 12 januari 2011 (LJN: BP0956), in strijd is met het EU-recht. Als gevolg van de onrechtmatige staandehouding is ook de bewaring van meet af aan onrechtmatig te achten, aldus eiser.

2.3 De rechtbank overweegt als volgt.

In genoemde uitspraken heeft de Afdeling geoordeeld dat – kort samengevat – controles die worden uitgevoerd in het kader van het Mobiel Toezicht Vreemdelingen (hierna: MTV) hetzelfde effect kunnen hebben als de door de Schengengrenscodes verboden grenscontrole. In het onderhavige geval is sprake van een controle ingevolge artikel 51 van de Vw 2000.

2.4 Ingevolge artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 zijn de ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, bevoegd, hetzij op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren hetzij ter bestrijding van illegaal verblijf na grensoverschrijding, personen staande te houden ter vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie. Degene die stelt Nederlander te zijn, maar dat niet kan aantonen, kan worden onderworpen aan de dwangmiddelen als bedoeld in het tweede en vijfde lid. Bij algemene maatregel van bestuur worden de documenten aangewezen waarover een vreemdeling moet beschikken ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie.

In artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000 is bepaald dat indien de ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen op grond van feiten en omstandigheden, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden hebben dat met een vervoermiddel personen worden vervoerd met betrekking tot wie zij een toezichthoudende taak hebben, zijn zij bevoegd het vervoermiddel te onderzoeken. De ambtenaren zijn in dat geval bevoegd van de bestuurder van het voertuig of van de schipper van het vaartuig te vorderen dat deze zijn vervoermiddel stilhoudt en naar een door hen aangewezen plaats overbrengt teneinde het vervoermiddel te onderzoeken.

Blijkens de Memorie van Toelichting is in dit artikel de bevoegdheid neergelegd om een voertuig ten aanzien waarvan de ambtenaren een redelijk vermoeden hebben dat er vreemdelingen mee worden vervoerd aan te houden teneinde het te onderzoeken op de aanwezigheid van vreemdelingen. Artikel 51 is te beschouwen als een aanvulling op artikel 50. Dit betekent dat indien in het aangehouden voertuig een vreemdeling wordt aangetroffen van wie redelijkerwijs kan worden vermoed dat hij illegaal in Nederland verblijft, deze vreemdeling vervolgens kan worden onderworpen aan de dwangmiddelen bedoeld in artikel 50, tweede tot en met vijfde lid.

In paragraaf A3/4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) heeft verweerder het volgende beleid geformuleerd ten aanzien van het onderzoek van vervoermiddelen:

Met artikel 51 van de Vw 2000 is beoogd ambtenaren belast met grensbewaking en ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen in staat te stellen personen te controleren met betrekking tot wie zij een toezichthoudende taak hebben en die zich in een vervoermiddel bevinden. Van deze bevoegdheid mag gebruik worden gemaakt indien de

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/6097 VRONTN

3

toezichthouder op grond van felten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden heeft dat met het te controleren vervoermiddel zo'n persoon wordt vervoerd. Het is daarbij niet noodzakelijk dat de ambtenaar een redelijk vermoeden moet hebben dat de te controleren persoon illegaal in Nederland verblijft. De toezichthoudende taak van de ambtenaren belast met het vreemdelingtoezicht beperkt zich daartoe immers niet. Voor wat betreft het operationele toezicht in het binnenland zal het gebruik van deze bevoegdheid zich echter veelal beperken tot personen van wie een redelijk vermoeden van illegaal verblijf bestaat.

Ingevolge artikel 5:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is een toezichthouder bevoegd om vervoermiddelen te onderzoeken met betrekking waartoe hij een toezichthoudende taak heeft. Tevens is hij bevoegd om vervoermiddelen waarmee naar zijn redelijk oordeel zaken worden vervoerd met betrekking waartoe hij een toezichthoudende taak heeft, op hun lading te onderzoeken en van de bestuurder inzage van wettelijk voorgeschreven bescheiden te vorderen. Met het oog op deze bevoegdheden kan van de bestuurder van het voertuig of van de schipper van een vaartuig worden gevorderd dat deze zijn voertuig stilhoudt en naar een door de ambtenaar aangewezen plaats overbrengt. Een ieder van wie iets gevorderd wordt, is verplicht medewerking te verlenen (artikel 5:20 van de Awb).

2.5 In het op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van onderzoek vervoermiddelen, overbrenging en ophouding van 23 februari 2011 is het volgende, voor zover thans van belang, gerelateerd over het onderzoek aan het vervoermiddel waarin eiser zich bevond.

"Op 21 februari 2011, te Roosendaal, om 20.30 uur, was ik in de internationale trein in de gemeente Roosendaal, rijdende over het traject Antwerpen-Roosendaal met het treonnummer 9253 voor de uitvoering van een onderzoek van een vervoermiddel op grond van artikel 51 van de Vreemdelingenwet 2000. Dit onderzoek vond plaats naar aanleiding van een proces-verbaal van bevindingen ten aanzien van vreemdelingen aangetroffen in 2010 op internationale treinen, opgesteld door het Brigade Informatie Knooppunt (BIK) van de brigade Scheldestroom PV nr 11-010225. Dit onderzoek werd tevens uitgevoerd op grond van een door de Mobiel Toezicht Vullgholds-kamer (MTV-kamer) te Zwolle opgesteld analyse rapport vreemdelingen, ten aanzien waarvan de Koninklijke Marechaussee een toezichthoudende taak heeft.

In dit analyse rapport dan wel proces-verbaal zijn bevindingen op basis van informatie en opgedane ervaringen gerelateerd, betreffende het vervoer van (illegale) vreemdelingen naar een plaats in Nederland. Dit rapport dan wel proces-verbaal rechtvaardigt, naar objectieve maatstaven gemeten, de controle van vervoermiddelen waarin personen worden vervoerd, als bedoeld in artikel 51 van de Vreemdelingenwet 2000.

Op 21-02-2011, te 20:45 uur, heb ik, op basis van hierboven genoemde mij ambtsshalvo bekende informatie een vervoermiddel aan een onderzoek onderworpen op grond van artikel 51 Vreemdelingenwet 2000. Daarbij heb ik, als toezichthouder in genoemde trein, een persoon gevorderd inlichtingen te verstrekken en mij ter vaststelling van de identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie een document ter inzage te overhandigen als bedoeld in artikel 1, lid 1 onder 2 van de Wet op de identificatieplicht."

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/6097 VRONTN

4

2.6 Nog daargelaten de vraag of uit het proces-verbaal van 23 februari 2011 kan worden afgeleid dat verbalisant met gebruikmaking van de in artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000 gegeven bevoegdheid, zoals nader omschreven in paragraaf A3/4 van de Vc 2000, redelijkerwijs kon vermoeden dat eiser illegaal in Nederland verbleef, overweegt de rechtbank dat uit dat proces-verbaal volgt dat verballsant in de internationale trein komend uit de richting België is gestapt en dat hij vervolgens in die trein een controle heeft uitgevoerd. Met verwijzing naar evenvermelde uitspraken van 28 december 2010 en 12 januari 2011 van de Afdeling overweegt de rechtbank dat die controle, aldus uitgevoerd, hetzelfde effect kan hebben als een grenscontrole en dat artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000 niet voldoet aan de door het Hof van Justitie van de Europese Unie bij arrest van 22 juni 2010 (zaken C-188/10 en C-189/10, Melki en Abdeli) verlangde waarborgen. Reeds daarom is eiser naar het oordeel van de rechtbank onrechtmatig staande gehouden.

2.7 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 30 december 2005 (zaak nr. 200409979/1; JV2005/81), maakt de onrechtmatigheid van de staandehouding de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Verweerder heeft geen belangen gesteld op grond waarvan de onrechtmatigheid van de staandehouding niet aan de rechtmatigheid van de bewaring in de weg staat. Gelet hierop en op de belangen ter bescherming waarvan het betrokken voorschrift strekt, is de maatregel van bewaring bij afweging van de daarbij betrokken belangen, hoewel niet in geschil is dat eiser ten tijde van zijn inbewaringsstelling hier te lande niet rechtmatig verbleef en kon worden uitgezet, in redelijkheid niet gerechtvaardigd te achten.

Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de bewaring van aanvang aan onrechtmatig is geweest.

2.8 Het beroep is gegrond. De bewaring dient met ingang van heden te worden opgeheven.

2.9 Ingevolge artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 kan de rechtbank, indien zij de opheffing van de maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, aan de vreemdeling een schadevergoeding toekennen.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn er, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig om eiser een schadevergoeding toe te kennen van € 105,-- voor de dagen dat de maatregel in een politiecél ten uitvoer is gelegd (te weten: 2) en € 80,-- voor de dagen dat de maatregel in een huis van bewaring ten uitvoer is gelegd (te weten: 6). Dit betekent dat eiser een schadevergoeding van € 690,-- toekomt.

2.10 Nu het beroep gegrond wordt verklaard, bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten vastgesteld op € 874,-- (1 punt voor het indienen van een beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en wegingsfactor 1).

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/6097 VRONTN

5

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van heden;
- kent aan eiser een schadevergoeding toe van € 690,-;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 874,- te betalen aan de griffier van de rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, door storting op bankrekeningnummer 5699.90.726 ten name van Ministerie van Justitie Zutphen (547), onder vermelding van het in de kop van deze uitspraak genoemde registratienummer.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.P. van Baaren. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 2 maart 2011.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

02 MAART 2011

4: Mrt. 2011 10:51

PV TEAM 3&4

Nr. 7045 P. 1

RAAD VAN STATE INGEKOMEN = 4 MRT 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

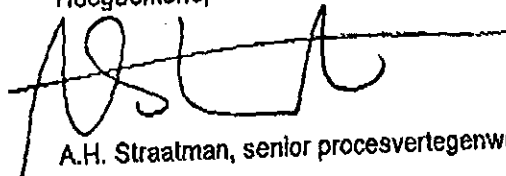
Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres:
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JY Zwolle
Gebouw La Grande Vitesse, 4e etage
Infolijn: 038 - 888 6666
Fax: 038 - 888 6557

Proces	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	D.A. Riezebos
Doorkiesnummer(s)	038 - 888 64 62
Datum	4 maart 2011
Ons kenmerk	IND-dossiernummer: 1102.24.1111
Uw kenmerk	--
Bijlage(n)	- Schriftelijke machtiging - Hoger beroepschrift
Onderwerp	Hoger beroep van de Minister voor Immigratie en Asiel /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift van de Minister voor Immigratie en Asiel tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 2 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, met het kenmerk Awb 11/6097 VRONTN.

Hoogachtend,

A.H. Straatman, senior procesvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 4 MRT 2011	
ZAAKNR.	201102008
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.H. Straatman
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Zutphen
van 2 maart 2011
met het kenmerk Awb 11/6097 VRONTN

Inzake:
De vreemdeling:
met IND-dossiernummer: 1102.24.1111
V.nummer:
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. R.W. Koevoets
advocaat te Rotterdam (3062 GR), aan de Kortekade 4

Procesvertegenwoordiging
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

D.A. Riezebos
038 - 888 6462

1 Inleiding

- 1.1 De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zulphen, van 2 maart 2011, verzonden op diezelfde dag, met het kenmerk Awb 11/6097 VRONTN (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 22 februari 2011 gegrond heeft verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van 2 maart 2011 heeft bevolen, het verzoek om schadevergoeding heeft toegewezen en de Minister heeft veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 22 februari 2011 heeft de Minister aan de vreemdeling, hierna verweerder, een maatregel van bewaring opgelegd op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw).
- 2.2 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep tegen de oplegging van de maatregel van bewaring gegrond verklaard.
- 2.3 Op 2 maart 2011 is de maatregel van bewaring opgeheven, zoals door de rechtbank is bevolen (*productie 2*).

3 Standpunt van de Minister voor Immigratie en Asiel

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 22 februari 2011 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft drie grieven tegen de uitspraak.

Grief 1:

- 3.3 De rechtbank overweegt ten onrechte in de rechtsoverweging 2.6 op pagina 4 van de bestreden uitspraak als volgt:

"2.6 Nog daargelaten de vraag of uit het proces-verbaal van 10 februari 2011 kan worden afgeleid dat verbalisant met gebruikmaking van de in artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000 gegeven bevoegdheid, zoals nader omschreven in paragraaf A3/A van de Vc 2000, redelijkerwijs kon vermoeden dat elser illegaal in Nederland verbleef, overweegt de rechtbank dat uit dat proces-verbaal volgt dat verbalisant in de internationale trein komend uit de richting België is gestapt en dat hij vervolgens in die trein een controle heeft uitgevoerd. Met verwijzing naar evenvermelde uitspraken van 28 december 2010 en 12 januari 2011 van de Afdeling overweegt de rechtbank dat die controle, aldus uitgevoerd, hetzelfde effect kan hebben als een grenscontrole en dat artikel 51, eerste lid, van de Vw 2000 niet voldoet aan de door het Hof van Justitie van de Europese Unie bij arrest van 22 juni 2010 (zaken C-168/10 en C-169/10, Melki en Abdeli) verlangde waarborgen. Reeds daarom is eiser naar het oordeel van de rechtbank onrechtmatig staande gehouden."

Toelichting bij grief 1:

- 3.4 De Minister is van oordeel dat door de grote omvang en de toename van het internationale personenverkeer de mogelijkheden tot onregelmatige

binnenkomst en illegaal verblijf van vreemdelingen toenemen. In het bijzonder met het oog hierop is een efficiënt vreemdelingenloezicht vereist. Dit vreemdelingenloezicht, deze toezichhoudende taak, heeft drie doelen:

- het opsporen van illegale (niet rechtmatig in Nederland verblijvende) vreemdelingen met de bedoeling om hen uit te zellen;
- het inzicht geven in het gaan en staan van in ons land verblijvende vreemdelingen in het belang van de openbare orde en/of nationale veiligheid;
- het kunnen beschikken over betrouwbare gegevens voor een concreet vreemdelingenbeleid.

Om dit vreemdelingenloezicht – deze toezichhoudende taak - op doelmatige wijze te kunnen uitoefenen, voorziet de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid tot het treffen van maatregelen van loezicht en het opleggen van verplichtingen aan vreemdelingen.

In het onderhavige geval is gebruik gemaakt van de bevoegdheid van artikel 51 Vw 2000. Deze bevoegdheid wordt uitgeoefend door toezichhouders, genoemd in artikel 47 Vw 2000.

Dit betekent dat een toezichhoudende ambtenaar, die een redelijk vermoeden heeft dat met het vervoermiddel (auto, bus, trein, boot, vliegtuig) personen worden vervoerd met betrekking tot wie hij een toezichhoudende taak (zoals hiervoor aangegeven) heeft, bevoegd is om het vervoermiddel te onderzoeken. Daartoe kan de toezichhouder de bestuurder van het vervoermiddel een stopplek geven en vorderen dat het vervoermiddel overgebracht wordt naar een aangewezen plaats. Indien blijkt dat in het onderzochte vervoermiddel een persoon wordt aangetroffen van wie redelijkerwijs kan worden vermoed dat hij illegaal in Nederland verblijft, dan kan deze persoon vervolgens onderworpen worden aan de dwangmiddelen van artikel 50 Vw 2000.

Hierbij dient naar het oordeel van de Minister een duidelijk onderscheid te worden gemaakt in de verschillende bevoegdheden die krachtens artikel 50, eerste lid, Vw, worden gegeven. Immers wordt daar gesproken van enerzijds de bevoegdheid personen staande te houden en te controleren op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren, en anderzijds de bevoegdheid om ter voorkoming van illegaal verblijf controles uit te voeren na grensoverschrijding. Laatstgenoemde bevoegdheid ziet op toezicht na geconstateerde grenspassage, de eerstgenoemde bevoegdheid is meer algemeen van aard, moet te herleiden zijn tot een objectiveerbaar vermoeden van illegaal verblijf, en is zowel toe te passen in het binnenland als in de grensgebieden.

Het Hof (HvJ 22 juni 2010 C-188/10 en C-189/10,), en in navolging daarvan ook uw Afdeling (ABRvS van 28 december 2010, LJN BP 0427 en 12 januari 2011, LJN: BP 0956), heeft geoordeeld dat met name de bevoegdheid tot controleren na grensoverschrijding, of ter voorkoming van illegaal verblijf na grensoverschrijding, met voldoende wettelijke waarborgen moet worden omgeven om te voorkomen dat hetzelfde effect als een grenscontrole wordt verkregen.

Onder rechtsoverweging 2.7.2.2 van de uitspraak van 28 december 2010 stelt uw Afdeling dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen de geconstateerde gebreken in de bevoegdheid en de grenspassage.

Daarmee wordt ook een rechtstreeks verband gelegd met artikel 50, eerste lid, Vw, echter slechts met betrekking tot die bevoegdheid die controle na grensoverschrijding mogelijk maakt. Dit deel zou onvoldoende wettelijke basis bezitten, echter niet de krachtens artikel 50, eerste lid, Vw gegeven bevoegdheid personen staande te houden op grond van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf. Deze bevoegdheid blijft onaangetast.

De Minister wijst er met name op dat, anders dan artikel 50, eerste lid, tweede deel, artikel 51 Vw een wettelijk criterium kent dat bewerkstelligt dat geen stelselmatig controles kunnen plaatsvinden. De bevoegdheid om vervoermiddelen te onderzoeken, zoals neergelegd in artikel 51, Vw, wijkt in grote mate af van de uit artikel 50, eerste lid, Vw, neergelegde bevoegdheid personen te controleren na een grensoverschrijding (Mobiel Toezicht op Vreemdelingen, MTV). Artikel 51, eerste lid, Vw, rept immers niet over grensoverschrijding, of de bevoegdheid te controleren ter voorkoming van illegaal verblijf na geconstateerde grensoverschrijding. Artikel 51, eerste lid, Vw, geeft de toezichthoudende ambtenaren de uitdrukkelijke bevoegdheid vervoermiddelen te onderzoeken indien er een redelijk vermoeden bestaat, naar objectieve maatstaven gemeten, dat er met het vervoermiddel personen worden vervoerd ten aanzien van wie zij een toezichthoudende taak hebben. Deze bevoegdheid slaat expliciet los van de grensoverschrijding.

Ook getel op de bewoordingen van artikel 51, eerste lid, Vw, en blijkens de Memorie van Toelichting van dat artikel vormt deze bevoegdheid een aanvulling op artikel 50, eerste lid, Vw. In artikel 51 eerste lid, Vw wordt uitdrukkelijk gesproken van het gebruik van een bevoegdheid naar aanleiding van een redelijk vermoeden van vervoer van personen ten aanzien van wie zij een toezichthoudende taak hebben, naar objectieve maatstaven gemeten. De Minister is van oordeel dat reeds daaruit is af te leiden dat de bevoegdheid van artikel 51, eerste lid, Vw, geen verband kan houden met dat deel van artikel 50, eerste lid, Vw, dat door uw Afdeling als onvoldoende wettelijk gewaarborgd wordt gezien (de bevoegdheid te controleren na grenspassage). Immers wordt in artikel 51, eerste lid, Vw, dezelfde terminologie gebruikt als in dat deel van artikel 50, eerste lid, dat niet door de uitspraak van de Afdeling is "aangetast."

De bevoegdheid gericht onderzoek te verrichten op vervoermiddelen, zonder dat het aspect grensoverschrijding een rol speelt, wijkt in grote mate af van de in artikel 50, lid 1, Vw, neergelegde bevoegdheid tot controle na een grenspassage. Bij artikel 50, lid 1, Vw, gaat het om de bevoegdheid te controleren na grenspassage, terwijl bij artikel 51, eerste lid, Vw, het duidelijk gaat om het verrichten van onderzoek op een specifiek vervoermiddel, waar dan ook in Nederland. De bevoegdheid om onderzoek te verrichten op een vervoermiddel, waarbij ook lading en inzittenden worden onderzocht, vloeit voort uit een redelijk vermoeden van het vervoer van vreemdelingen.

De Minister is dan ook van oordeel dat niet ter discussie kan staan de bevoegdheid op grond van artikel 51, eerste lid, Vw, vervoermiddelen te onderzoeken (waaronder treinen en ook internationale treinen), doch hooguit de vraag of er met betrekking tot dat vervoermiddel een redelijk vermoeden kon bestaan, naar objectieve maatstaven gemeten, dat er personen worden vervoerd met betrekking tot wie de toezichthouders een toezichthoudende taak hebben.

In het geval van verweerder is er door de Kmar onderzoek verricht op een trein. Dat het in dit geval een internationale trein betreft die enige tijd daarvoor de grens heeft gepasseerd maakt naar het oordeel van de Minister

niet dat van de bevoegdheid het vervoermiddel te onderzoeken geen gebruik meer zou kunnen worden gemaakt.

De grensoverschrijding speelt bij het onderzoek op dit vervoermiddel immers geen rol. Het zou tenstolte bevreemding wekken dat artikel 51, eerste lid, Vw, wel de bevoegdheid zou geven om onderzoek te doen op de trein op het traject Rotterdam- Amsterdam, of ieder willekeurig traject in Nederland, maar niet op de trajecten die grensoverschrijdend zijn. Een dergelijk onderscheid is naar het oordeel van de Minister niet te billijken en zeker niet te herleiden tot het oordeel van het Hof in eerdergenoemde uitspraak van 22 juni 2010 of de uitspraak van de ABRvS van 28 december 2010.

De vraag waar de rechtbank zich voor geplaast zag is de vraag of er voldoende concrete aanwijzingen waren dat er een redelijk vermoeden kon bestaan dat in het onderzochte vervoermiddel, in dit geval de internationale trein, illegale vreemdelingen werden vervoerd.

Uit het uitvoerige proces-verbaal van 9 februari 2011 blijkt dat in 2010 in veel internationale treinen regelmatig vreemdelingen zijn aangetroffen die niet rechmatig in Nederland verbleven, op onrechtmatige wijze (zonder geldige reis-/identiteitspapieren) reisden, of gesignaleerd stonden.

Volgens hoofdstuk A-3/3.3 Vc 2000 (Vc) mag een objectief redelijk vermoeden van illegaal verblijf mede op basis van ervarings- of omgevingsgegevens aangenomen worden, als er bijvoorbeeld sprake is van een gelegenheid of plaats – in dit geval een vervoermiddel, een internationale trein – waar zich veel vreemdelingen plagen op te houden, en waarvan vermoed wordt of bekend is dat er zich regelmatig illegale vreemdelingen op of in bevinden. De processen-verbaal die zich in het procesdossier bevinden leveren naar het oordeel van de Minister, in onderlinge samenhang gezien, een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van illegaal verblijf op ten aanzien van alle treinreizigers, onder wie verweerder. Om deze redenen kon en mocht verweerder terecht geconfronteerd worden met zijn identificatieplicht. Toen verweerder daaraan niet kon voldoen zijn vervolgens de dwangmiddelen van artikel 50 Vw op hem toegepast. Nu er gericht onderzoek is gepleegd op het vervoermiddel, zijnde de internationale trein, en de grensoverschrijding bij dit onderzoek geen enkele rol heeft gespeeld, vermag de Minister niet in te zien dat de bevoegdheid op grond van artikel 51, eerste lid, ontoereikend zou zijn of enig verband zou houden met grensoverschrijding.

De Minister is dan ook van oordeel dat het uitgevoerde onderzoek op de trein toelaatbaar moet worden geacht en dat het daaruit voortvloeiende gebruik van de bevoegdheid om verweerder te verzoeken zich te identificeren, en eventueel staande te houden en in bewaring te stellen is te herleiden tot artikel 51, eerste lid, Vw en artikel 50, eerste lid, Vw, voor zover deze bevoegdheid geen verband houdt met controle na geconstateerde grenspassage. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 2:

- 3.5 De rechtbank overweegt tevens ten onrechte in rechtsoverweging 2.7 op pagina 4 van de besloten uitspraak:

"2.7 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 30 december 2005 (zaak nr. 200409970/1: JV 2005/81), maakt de onrechtmatigheid van de standhouding de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig. Indien de met de bewaring gedurende belangen

niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

Verweerder heeft geen belangen gesteld op grond waarvan de onrechtmatigheid van de staandehouding niet aan de rechtmatigheid van de bewaring in de weg staat. Gelet hierop en op de belangen ter bescherming waarvan het betrokken voorschrift strekt, is de maatregel van bewaring bij afweging van de daarbij betrokken belangen, hoewel niet in geschil is dat elser ten tijde van zijn inbewaringstelling hier te lande niet rechtmatig verbleef en kon worden uitgezet, in redelijkheid niet gerechtvaardigd te achten."

Toelichting bij grief 2.

- 3.6 De Minister is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld appellant geen belangen heeft gesteld met betrekking tot de inbewaringstelling van verweerder. In de eerste plaats blijkt uit het procesdossier – bijvoorbeeld uit het proces-verbaal van gehoor bij inbewaringstelling van 22 februari 2011, model M110-B – dat verweerder wist dat hij niet legaal in Nederland verbleef en dat hij desondanks naar Nederland terugkeerde. Tevens blijkt uit de ter zitting overgelegde pleitnotitie dat de Minister veel waarde hecht aan een efficiënt en doelmatig vreemdelingentoezicht. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 3:

- 3.7 De rechtbank overweegt in de rechtsoverwegingen 2.8 tot en met rechtsoverweging 2.10 van de bestreden uitspraak (zakelijk samengevat) dat het beroep gegrond is en de bewaring dient te worden opgeheven. De rechtbank kent daarbij schadevergoeding toe aan verweerder en veroordeelt de Minister in de proceskosten.

Toelichting op grief 3:

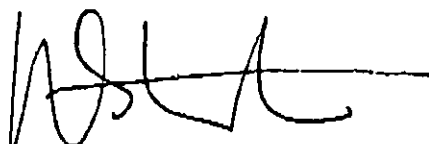
- 3.8 De derde grief heeft geen zelfstandige betekenis en dient beoordeeld te worden in het licht van andere grieven.

4. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren en het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

Zwolle, 4 maart 2011,

Gemachtigde,

A.H. Straatman, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052
8004 DB ZWOLLE
Tel: 038 – 888 68 92
Fax: 038 – 888 6150 / 6181*